

Megszentelt élet

Időpont: Szentháromság utáni 20. vasárnap, 1955. október 23.

Alapige: Ézsaiás 29:19-24.

És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izrael Szentjében. Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, a ki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat. Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, a ki megváltá Ábrahámot: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sápad meg többé az ő orcája. Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izrael Istenét. És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

Mindig izgatta az embereket az a kérdés, hogy milyen lesz Isten Országá, az az élet, aminek eljöveteleért imádkozunk a Miatyánkban, amelyben nem elrejtve és kerülő utakon fog uralkodni Isten, hanem nyilvánvalóan és közvetlenül történik meg akarata a földön éppúgy, mint a mennyben. Különböző feleleteket adnak a különböző emberek erre a kérdésre, de mindegyikre jellemző, hogy több benne a szabadjára bocsátott, csapongó emberi képzelet, mint az Isten kinyilatkoztatására való figyelés. A mai igében maga az Úr ad feleletet erre a kérdésre. Felelete nem emberi vágyálmok kivetítődése, hanem Isten tervének és szándékának feltárása. Eszerint az új világ élete nem a gyönyörökben való tobzódás, hanem megszentelt élet. Részletesen feltárja, hogy milyen lesz ez a megszentelt élet.

1. Öröm az örömteleneknek – ezt mondja az új életről az ige, mikor így szól: "És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban és a szegény emberek vígadnak Izrael Szentjében." /19. v./ A szenvedők és a szegények felé fordul először az ige, azok felé az emberek felé, akik elfelejtettek mosolyogni, de annál inkább megtanultak sóhajtozni és sírni. Az örömsóvár, de örömtelen emberek felé. Nem azt ígéri nekik, hogy megszűnik nyomorúságuk, hanem azt, hogy megszűnik az életük örömtelensége. Belép az életükbe az Úr és Izrael Szentje, vagyis a Messiás. A nyomorúságban szenvedő ember életébe belépő Isten kétféleképpen szokta megoldani a nyomorúság kérdését. Vagy úgy, hogy leveszi róla a nyomorúságot, vagy úgy, hogy megerősíti a nyomorúság hordozására, fájdalmak között is békességgel tölti el, sőt bajai közepette is megtanítja örülni. Mit gondoltok, melyik a nagyobb segítség? Bizonytal az utóbbi. A megszűnt baj ugyanis új formában visszatérhet s akkor kezdődik előlről az egész, a

mege erősödött ember azonban bátran vállalra veszi minden régi és új keresztjét s tud örülni Istennek és Istenben.

Isten hitet ad neki, mely meglátja, hogy van értelme és áldása a nyomorúságnak. Szeretetével körülöleli s bizonyossá teszi afelől, hogy nem egyedül kell hordoznia az igát, hanem van, aki megosztja vele minden bánatát. Minden lehangoló tény dacára is ébren tartja benne a reménységet, hogy egyszer majd eltöröl Isten minden könnyet, azaz talán nem is minden könnyet, csak a fájdalom könnyeit, de megmaradnak az öröm és a hála könnyei.

Régi és új példák megszégyenítő, de Istent magasztaló sokasága mutatja mindennek az igazságát. Vajon te tudsz-e örülni Istenben minden nyomorúságod dacára és annak közepette is?

2. Ítélet az ítélezőknek – ezt is hozni fogja az új világ, "mert akkor a kegyetlen elveszett és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, akik az embert elítélik egy szóért és tört vetnek annak, aki őket a kapuban megfeddi és elejtik csalárdul az igazat". /20-21. v./ Olyan emberek pusztulásáról van itt szó, akik igen meg tudják keseríteni az életet. Egy bántó szóért vérré mennek, annyira nem tűrik a bírálatot, de ők maguk gátlás nélkül gázolnak bele mások becsületébe. Ők maguk egy tréfás megjegyzést is sértésnek tekintenek, de megkövetelik, hogy mások szó nélkül állják, ha ők gúnynyilaik céltáblájává teszik. Őket még mosolyogni sem szabad, de mások kárán szívesen kacagnak harsogón. Élen álló emberek, de nem az igazságot képviselik, hanem a hatalmukat éreztetik kegyetlenül. Kormányoznak, de nem a közjóra, hanem a saját érdekeik szolgálatára s ennek elérésében nem válogatósak az eszközökben. Zsarnokok, kik elfelejtik, hogy Isten mindig az elnyomottak, a kizsákmányoltak pártján áll s egyszer felmagasztalja a megalázottakat, s megalázza a felfuvalkodottakat.

Mikor ezeket hallod, ne gondolj csupán másokra! Sokan vannak, akik egy személyben elnyomottak és elnyomók. Felfelé szitkot szórnak a zsarnokra, de lefelé ugyanolyan zsarnokok. Munkahelyükön a hatalom tébolyultjairól mondanak lázító mondatokat, otthon pedig megkövetelik, hogy a család minden tagja körülöttük ugráljon s úgy parancsolgatnak, mint valami fiók Napóleon. Ne csak azokra gondolj, akik a te életedet keserítik meg, hanem azokra is, akiknek miattad keserű az élete. Ne felejtse el, hogy rád is áll: Zsarnokoknak nincs helye Isten országában!

3. Szentség a hívőknek – ezt is hozni fogja az új világ. Ez is hozzátartozik a megszentelt élethez, "mert így szól az Úr Jákób házáról, Ő, aki megváltá Ábrahámot: Nem szégyenül meg többé Jákób és nem sápad meg többé az ő orcája. Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját

közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izrael Istenét." /22-23. v./

Isten népe sokszor szégyenül meg és orcája sokszor sápad meg e világban. Nem mindig ő az oka ennek. Van úgy, hogy Isten viselkedik úgy, hogy e világ gyermekei feljogosítva érzik magukat erre a gúnyos kérdésre: No, hol van most a te Istened? /Zsolt. 42:4./, és a hívők nem tudnak mit felelni rá, mert maguk sem értik, hogy miért rejti el magát, hatalmát és kegyelmét Isten. Sokkal többször azonban maga Isten népe az oka annak, hogy sápadtság és szégyenpír váltogatja egymást orcáján. Bűnei miatt kell szégyenkeznie, sápadnia és pirulnia. Milyen szégyenletes Noé részegsége, Dávid házasságtörése, Júdás árulása, Péter Krisztus-tagadása, Julianus császár hitehagyása..., lehetne a sort folytatni egészen a mai napig! Különösen kínossá az teszi az ilyen helyzetet, hogy Isten sokkal szigorúbb az övéihez, mint azokhoz, akik nem az Övéi. Az övéi bűnét nem takargatja, hanem leleplezi. Sokszor engedi, hogy közbotrány legyen belőle.

Az új életben Isten népe megszenteli Isten nevét, megszenteli Jákób Szentjét, a Messiást, és féli Izrael Istenét. Isten, aki megváltotta Ábrahámot, megszabadította őt pogány környezetéből, meg fogja szabadítani népét is a környező gonosz világ hatalmából és elkülöníti őt a maga számára. Az Úr népe pedig komolyan fogja venni, hogy ő szentség az Úrnak, hogy nem a magáé, nem él többé, sem nem hal többé önmagának, hanem az Úrnak él és az Úrnak hal. Nem tart fenn élete házában titkos szobát, ahová még Istennek sem engedi meg a belépést, hanem mindenestől és teljesen kiszolgáltatja magát Istennek. Lehet, hogy ezt a világ túlzásnak és bolondságnak fogja bélyegezni s kineveti érte, de ő nem törődik a világ tetszésével, vagy nemtetszésével, csak azzal, hogy kedves legyen Istennek.

Mіндеzt pedig nem érdemszerző szándékból cselekszi, hanem hálából. Látja, szeme előtt tartja Isten munkáját, melyet közte és érte végezett /23a. v./, s ezért szenteli oda magát hálából Istennek. Aki a Messiásban, Krisztusban, maradék nélkül teljesen odaadta magát értünk, joggal elvárhatja, hogy megváltottai is maradék nélkül teljesen odaadják magukat Néki.

Szentség-e az én egész életem az Úrnak, vagy még vannak megszenzeletlen területei az életemnek, ahol nem Isten az Úr?

4. Eligazítás a tévelygőknek – ezt mondja az új életről utolsónak az ige, mikor a befejező versben így szól: "És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és akik zúgolódnak, tanulságot tanulnak." /24. v./

Isten népe sokszor tévelyeg. Az Ige ennek két okára mutat rá. Az egyik az értelem, a másik a szív. Az emberi értelem sokszor elfelejtkezik arról, hogy rész szerint van bennünk az ismeret s hogy Isten gondolatai felülhaladják az ember gondolatait. Ilyenkor azután az ember elkezd felettébb bölcsekedni. Mindent érteni, magyarázni és indokolni szeretne. Ha azután ez a vágya beleütközik Isten gondolatainak, terveinek, kinyilatkoztatásának titok-falába, megtorpan, megzavarodik, spekulálni kezd, végül is eltéved, mert nem tud már különbséget tenni Isten útja és a saját gondolatai között.

Az eltévelyedés másik oka a szív. Ha a szívünk nem Istennel van tele, mindig belebeszélnek a vágyaink Isten igéjébe. Az egyiket helyesljük, mert egyezik a kívánságunkkal, a másikat megkérdőjelezzük, mert a szívünk másfelé húz. Mikor Isten vezetését felülbírálja az emberi szív, annak mindig az a vége, hogy belezavarodik az egészbe az ember és eltéved. Végül is nem tud már különbséget tenni a Szentlélek belső indítása és a szív vágyai között.

Az új megszentelt életet a világos és biztos látás jellemzi. Feltétlen tekintély előtte az ige. Vezetését nem engedi felülbírálni sem az emberi értelemnek, sem a szívnek. Tudja, hogy Isten nem köteles magyarázkodni, hanem parancsol, ezért vele szemben nincs helye semmiféle vitának, csak az engedelmességnek. Az engedelmes nem téved el, mindenki más azonban bizonytalannal eltéved.

Érvényesülhet-e Isten eligazítása ilyen feltétlenül az életben?

Luther ezt a szakaszt a hit által való megigazulás szemszögéből nézte, ezért nem látott benne semmiféle érdemszerző cselekedetekre való útmutatást, hanem a hála gyümölcseit. Az bizonyos, hogy mindez Isten műve s belőle annyi a miénk, amennyit hiszünk, amennyit hitünk által belőle megragadunk. A hitünk kevés tehát, ha nem elég megszentelt az életünk. Az orvosság tehát nem emberi nagyot akaró elhatározás, hanem imádság a hitért: Uram, növeljed a mi hitünket! Ámen.